
ODVJETNIČKO DRUŠTVO

PAVLAK & PARTNERI d.o.o.

Splitska 2
51 000 RIJEKA/CROATIA
tel. 385(0)51 322173, fax.: 385(0)51 322174
Trg bana Josipa Jelačića 3
10 000 ZAGREB/CROATIA
tel.385(0)1 4831590, fax:385(0)1 4831592

email: lawfirm@pavlakipartneri.com

**Odvjetnici: Sanjin Pavlak, Gracijela Katić Pavlak,
Viktor Pezelj**

U Rijeci, dana 20. travnja 2026. godine

TRGOVAČKOM SUDU U ZADRU

za

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Posl. br. St-157/2025

Predlagateljica: REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo financija, Porezna uprava,

zastupana po Županijskom državnom odvjetništvu u Šibeniku

Dužnik: Imovina dužnika pojedinca MIRKO RAPIĆ, Plano, Put Sv. Marte 18,

OIB: 74856995382, vlasnika obrta R.L.E. za popravak i preinake metalnih brodova,

Drniš, Krš 2, OIB: 74856995382, zastupan po punomoćniku Sanjinu Pavlaku

Radi: prijedloga za otvaranje stečajnog postupka

ODGOVOR NA PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

---

1. Dužnik, po punomoćnicima, pravodobno podnosi odgovor na prijedlog za dopuštenje revizije predlagateljice od 24. ožujka 2026. godine te predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske prijedlog predlagateljice primarno odbaci kao nedopušten, a podredno odbije kao neosnovan.

Obrazloženje

2. Prijedlog predlagateljice nije podoban za dopuštenje revizije jer ne ispunjava pretpostavke iz članka 385.a i članka 387. Zakona o parničnom postupku. Predlagateljica nije formulirala pravno pitanje koje bi po svojoj naravi bilo podobno za ujednačavanje sudske prakse, nego je pod prividom pravnog pitanja iznijela prigovor na konkretnu ocjenu činjenica i dokaza u ovom predmetu.
3. Već iz same formulacije pitanja proizlazi da predlagateljica od Vrhovnog suda Republike Hrvatske ne traži odgovor na pitanje tumačenja određene zakonske norme, nego provjeru jesu li sudovi pravilno ocijenili baš one činjenice i dokaze koje je ona tijekom postupka iznijela.
4. Time se prijedlog ne zadržava u granicama instituta dopuštenja revizije, nego se svodi na pokušaj ponovnog otvaranja rasprave o činjenicama, dokazima i zaključcima nižestupanijskih sudova.
5. Predlagateljica u svom prijedlogu formalno postavlja pitanje je li sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je odbio njezin prijedlog kao razlučnog vjerovnika, uz obrazloženje da nije dokazala da se ne može naplatiti u ovršnom postupku, iako je ovrhu pokrenula te iako je, po njezinu stajalištu, iz svih dokaza priloženih spisu predmeta razvidno da se prodajom nekretnina ne može namiriti ni dio tražbine na koju se odnosi njezino razlučno pravo.
6. Tako formulirano pitanje nije pravno pitanje u smislu članka 385.a ZPP-a, nego prigovor koji se svodi na osporavanje činjeničnih utvrđenja i ocjene dokaza u ovom predmetu usmjeren protiv konkretne odluke u ovom predmetu. Predlagateljica, naime, ne problematizira sadržaj pravnog pravila, nego osporava ocjenu nižestupanijskih sudova da u konkretnom slučaju nije učinila vjerojatnim one činjenice na koje se pozivala.
7. Time se prijedlog svodi na pokušaj trećestupanijskog preispitivanja činjeničnog stanja i dokazne ocjene, što nije svrha instituta dopuštenja revizije. Postupak odlučivanja o dopuštenju revizije nije propisan zato da bi se stranci omogućilo novo ispitivanje pravilnosti utvrđenih činjenica, nego isključivo onda kada je otvoreno pravno pitanje koje je ujedno važno za odluku u sporu i za jedinstvenu primjenu prava.
8. Predlagateljica, dakle, ne problematizira sadržaj članka 39. stavka 3. tada važećeg Stečajnog zakona, nego osporava zaključak sudova da u ovom predmetu nije učinila vjerojatnim da se njezina tražbina neće moći potpuno namiriti iz predmeta razlučnog prava. To je pitanje činjenične i dokazne naravi, a ne važno pravno pitanje.
9. Osobito se ističe da je predlagateljica izvorni prijedlog za otvaranje stečajnog postupka od 14. srpnja 2015. godine izričito podnijela kao stečajni vjerovnik, pozivom na odredbu članka 39. stavaka 1. i 2. Stečajnog zakona, a ne kao razlučni vjerovnik iz članka 39. stavka 3. toga Zakona.
10. To iz izvornog prijedloga proizlazi nedvojbeno i izričito. Predlagateljica je u tom prijedlogu navela da, nakon provedenog ovršnog postupka radi naplate poreznih dugova, dužnik ima dospjele i neizmirene obveze po više poreznih osnova, da je račun dužnika prema potvrdi Financijske agencije u neprekidnoj blokadi, da time postoji stečajni razlog nesposobnosti za plaćanje, te zaključno izrijeком navela da *“stečajni vjerovnik drži da su ostvareni uvjeti za postupanje u smislu odredbi čl. 39. st. 1. i 2. Stečajnog zakona”*.
11. Dakle, postupak nije pokrenut kao prijedlog razlučnog vjerovnika u smislu članka 39. stavka 3. Stečajnog zakona, nego kao prijedlog vjerovnika iz članka 39. stavka 2. istoga Zakona, temeljen na

tvrdnji o postojanju dospjelih tražbina i stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje. Razlika između ta dva položaja nije terminološka, nego procesno i materijalnopravno bitna, jer stavak 3. za razlučnog vjerovnika propisuje dodatnu pretpostavku koju stavak 2. ne poznaje.

12. Prema tome, pravno pitanje koje predlagateljica u prijedlogu za dopuštenje revizije formulira isključivo kroz prizmu položaja razlučnog vjerovnika ne odgovara izvornoj pravnoj osnovi prijedloga niti pravnom okviru u kojem je postupak pokrenut. Sud je tri puta tijekom postupka pozivao vjerovnika da uredi prijedlog za otvaranje stečajnog postupka (pri čemu je mogao postaviti svoju legitimaciju kao razlučni vjerovnik), a što vjerovnik nije učinio. U slučaju da se vjerovnik i legitimirao kao razlučni vjerovnik, upisano razlučno pravo ne bi bilo osnovano jer je tražbina za koju je upisano podmirena i time nepostojeća, ali je vjerovnik nepravilno i nezakonito zatvarao dospjele obveze pa time oštetio dužnika, a što je sve obrazloženo više puta kroz postupak i potkrijepljeno ispravama. Konačno, za razlučna prava upisana nakon 1. siječnja 2015., dužnik upućuje da su ista neosnovana jer su upisana na temelju prijedloga za prisilno zasnivanje založnog prava na temelju upravnih akata (koje ovršni sud nema ovlast preispitivati), a koji su naknadno stavljeni van snage pa se protiv ovršnih postupaka vode parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. Predlagateljica tek u stadiju prijedloga za dopuštenje revizije pokušava težište spora naknadno premjestiti sa svoje izvorne legitimacije iz članka 39. stavka 2. SZ/96 na navodnu legitimaciju razlučnog vjerovnika iz članka 39. stavka 3. SZ/96.

13. Takvo naknadno procesno i pravno preslagivanje predmeta nije dopušteno. Prijedlog za dopuštenje revizije ne može služiti tomu da stranka naknadno mijenja pravnu osnovu na kojoj je predmet pokrenut i vođen kroz čitav postupak, pa da zatim na tako izmijenjenoj osnovi formulira navodno važno pravno pitanje.

14. Već iz tog razloga postavljeno pitanje nije odlučno za ishod spora. Da bi pitanje bilo važno u smislu članka 385.a ZPP-a, mora odgovarati pravnom shvaćanju na kojem pobijana odluka stvarno počiva i mora biti sposobno utjecati na ishod konkretnog postupka. Ovdje tomu nije tako.

15. Predlagateljica ujedno nije ispunila ni zakonsku dužnost da jasno i određeno obrazloži razloge važnosti postavljenog pitanja. U prijedlogu se tek paušalno navodi da je riječ o pitanju o kojem nema prakse revizijskog suda. Takav navod nije dovoljan.

16. Predlagateljica ne navodi nijednu odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske od koje bi pobijano rješenje odstupalo, ne navodi nijednu odluku viših sudova iz koje bi proizlazila neujednačena praksa, ne ukazuje na pravno shvaćanje koje bi bilo sporno u sudskoj praksi, niti obrazlaže zašto bi odgovor na baš tako formulirano pitanje nadilazio granice ovog pojedinačnog predmeta.

17. Drugim riječima, prijedlog ne sadržava ono što zakon zahtijeva: jasno naznačene razloge zbog kojih bi postavljeno pitanje bilo važno za odluku u sporu, za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu.

18. Time prijedlog ne zadovoljava procesni standard iz članka 387. ZPP-a. Prijedlog za dopuštenje revizije ne može uspjeti samo zato što stranka vlastito pitanje proglasi važnim. Važnost mora biti konkretizirana, pravno obrazložena i vezana uz kriterije iz članka 385.a ZPP-a. U ovom prijedlogu toga nema.

19. Osim toga, prijedlog predlagateljice ne zahvaća cjelokupnu nosivu osnovu pobijanog rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske. Pobijano rješenje ne počiva isključivo na zaključku

da predlagateljica kao razlučni vjerovnik nije učinila vjerojatnim nedostatnost namirenja iz predmeta razlučnog prava. Naprotiv, taj je razlog samo jedan od više samostalnih razloga na kojima odluka počiva.

20. Prvi i temeljni razlog nižestupanijskih odluka jest utvrđenje da tražbine iz izvornog prijedloga za otvaranje stečajnog postupka od 14. srpnja 2015. godine, specificirane pod točkama 1. do 24., više ne postoje jer su otpisane. Prvostupanijski sud je tu okolnost razradio po svakoj pojedinoj tražbini, uz navođenje konkretnih akata nadležnih tijela i oznaka tih akata, a drugostupanijski sud takvo je utvrđenje prihvatio i izričito naveo da predlagateljica ta utvrđenja nije učinkovito osporila.

21. Drugi samostalni razlog jest utvrđenje da se obveze na koje se predlagateljica poziva u svojim kasnijim očitovanjima i priložima iz 2025. godine ne podudaraju s tražbinama iz izvornog prijedloga iz 2015. godine. Nižestupanijski sudovi izričito su utvrdili da osnove iskazane u kasnije dostavljenom Očevidniku Financijske agencije nisu istovjetne tražbinama iz točaka 1. do 24. izvornog prijedloga.

22. Treći samostalni razlog jest utvrđenje da se te kasnije osnove ne odnose na obveze dužnika pojedinca kao obrtnika nastale u obavljanju obrta, nego na obveze Mirka Rapića kao fizičke osobe, odnosno na obveze izvan djelokruga obrta. Stoga ih nižestupanijski sudovi pravilno nisu prihvatili kao dokaz postojanja stečajnog razloga u ovom postupku nad imovinom dužnika pojedinca kao nositelja obrta.

23. Tek četvrti, dodatni razlog odnosi se na zaključak da predlagateljica nije učinila vjerojatnim da se kao razlučni vjerovnik neće moći potpuno namiriti iz predmeta razlučnog prava.

24. Slijedom navedenog, prijedlog predlagateljice ne napada sve samostalne i dostatne razloge na kojima pobijana odluka počiva. Čak i kada bi se hipotetski prihvatio pokušaj predlagateljice da otvori revizijsko pitanje samo u odnosu na jedan segment obrazloženja, **pobijano bi rješenje i dalje ostalo nosivo na preostalim razlozima koje prijedlog ne dovodi u pitanje na način koji bi bio pravno relevantan za dopuštenje revizije.**

25. Iz toga nužno proizlazi da odgovor na postavljeno pitanje ne može biti odlučan za ishod ovog spora. **Ako ishod spora ne ovisi o odgovoru na pitanje koje stranka postavlja, tada takvo pitanje ne može biti važno pravno pitanje u smislu članka 385.a ZPP-a.**

26. Dodatno, predlagateljica svoje pitanje gradi na tvrdnji da je “izvjesno” kako se prodajom nekretnina ne može namiriti ni dio tražbine. Međutim, upravo to nižestupanijski sudovi nisu utvrdili. Suprotno tome, sudovi su zaključili da predlagateljica takvu činjenicu nije učinila vjerojatnom.

27. Time je postavljeno pitanje izgrađeno na činjeničnoj pretpostavci koja je suprotna utvrđenjima pobijane odluke. Prijedlog za dopuštenje revizije ne može služiti tomu da stranka Vrhovnom sudu Republike Hrvatske ponudi drukčiji činjenični supstrat od onoga na kojem pobijana odluka počiva pa zatim traži odgovor na tako konstruirano pitanje.

28. Pitanje koje ne korespondira utvrđenom činjeničnom stanju pobijane odluke po svojoj naravi nije važno za odluku u tom sporu. To dodatno potvrđuje da ovdje nije riječ o važnom pravnom pitanju, nego o pokušaju da se preko instituta dopuštenja revizije postigne novo ispitivanje činjenica.

29. Predlagateljica nadalje pogrešno sugerira da su nižestupanijski sudovi zauzeli pravno shvaćanje prema kojem razlučni vjerovnik ne može biti aktivno legitimiran dok prethodno ne dokaže s potpunom izvjesnošću da se neće namiriti iz predmeta osiguranja, odnosno da bez vještačenja to nikada nije moguće. Takvo pravno shvaćanje iz pobijanih odluka ne proizlazi.

30. Ni prvostupanjski ni drugostupanjski sud nisu izrekli nikakvo načelno pravno stajalište da je vještačenje jedino dopušteno dokazno sredstvo za učiniti vjerojatnim nedostatnost namirenja. Sudovi su rekli samo ono što proizlazi iz procesnog tereta predlagateljice: da u ovom predmetu ona nije ponudila dostatnu činjeničnu i dokaznu osnovu iz koje bi takva vjerojatnost proizlazila.

31. Time predlagateljica pokušava konkretan zaključak o nedostatnosti vlastite dokazne podloge pretvoriti u navodno opće pravno shvaćanje suda, iako pobijane odluke takvo shvaćanje uopće ne sadržavaju. Takvo pogrešno prikazivanje sadržaja nižestupanjskih odluka ne može biti temelj dopuštenja revizije.

32. Valja posebno naglasiti da se na ovaj predmet, s obzirom na vrijeme pokretanja postupka, primjenjuju odredbe Stečajnog zakona koji je bio na snazi prije 01. rujna 2015. godine, dok novi Stečajni zakon iz 2015. godine sadrži prijelazni režim dovršetka ranije pokrenutih postupaka. Upravo zato je za ocjenu aktivne legitimacije predlagateljice i pretpostavki za otvaranje stečajnog postupka odlučan članak 39. SZ/96.

33. Prema članku 39. stavku 2. toga Zakona vjerovnik mora učiniti vjerojatnim postojanje svoje tražbine i kojega od stečajnih razloga, dok prema stavku 3. razlučni vjerovnik može predlagati otvaranje stečajnog postupka samo ako učini vjerojatnim da se njegova tražbina neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi razlučno pravo.

34. Nižestupanjski sudovi upravo su to pravilo primijenili. Stoga ovdje nije otvoreno pitanje tumačenja zakonske norme, nego isključivo pitanje je li predlagateljica u ovom konkretnom predmetu ispunila teret vjerojatnosti koji joj zakon nameće. Takvo pitanje, po svojoj naravi, nije podobno za dopuštenje revizije.

35. Predlagateljica ne može uspješno nadomjestiti taj nedostatak pozivanjem na “orijentacijske vrijednosti” nekretnina, “evidenciju prometa nekretnina” ili dostupnost podataka u aplikaciji e-Nekretnine. Sud nije bio dužan sam popunjavati činjeničnu osnovu prijedloga niti po službenoj dužnosti konstruirati dokaznu podlogu koju predlagateljica nije valjano iznijela. Teret da učini vjerojatnim pretpostavke na koje se poziva bio je i ostao na njoj.

36. Jednako tako, predlagateljica se u prijedlogu za dopuštenje revizije uopće ne suočava na odgovarajući način s utvrđenjem nižestupanjskih sudova da tražbine na koje se kasnije poziva nisu identične tražbinama iz izvornog prijedloga iz 2015. godine. Nije dovoljno općenito tvrditi da prema dužniku postoji dug i da su na nekim nekretninama upisana založna prava. U ovom predmetu odlučno je jesu li to upravo one tražbine na kojima se temelji prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, postoje li još uvijek i jesu li pravno relevantne za postupak nad imovinom dužnika pojedinca kao nositelja obrta. Nižestupanjski sudovi zaključili su da nisu.

37. Predlagateljica nadalje neosnovano pokušava relativizirati utvrđenje o otpisu tražbina tezom da do otpisa ne bi došlo da je stečajni postupak otvoren ranije. Takva argumentacija nije pravno pitanje na kojem pobijano rješenje počiva, nego naknadna i spekulativna konstrukcija kojom se pokušava zaobići odlučna činjenica da su sudovi bili dužni odlučiti prema stanju stvari u trenutku donošenja odluke.

38. Revizijski postupak nije instrument za retroaktivno ispravljanje procesne strategije predlagateljice, niti je sredstvo kojim se mogu nadoknađivati nedostaci u dokazivanju ili mijenjati činjenična osnova na kojoj je prijedlog izvorno podnesen. Predlagateljica upravo to pokušava: kroz

prijedlog za dopuštenje revizije premjestiti težište predmeta sa tražbina iz 2015. godine na kasnije osnove i drukčiju činjeničnu konstrukciju. Takav pristup nije dopušten.

39. Prijedlog je stoga nedopušten već zato što:

- ne sadržava pravno pitanje u smislu članka 385.a ZPP-a,
- ne sadržava jasno i određeno obrazložene razloge važnosti,
- ne korespondira svim nosivim razlozima pobijanog rješenja,
- polazi od činjeničnih pretpostavki suprotnih utvrđenjima nižestupanijskih sudova,
- ne odgovara pravnoj osnovi na kojoj je postupak izvorno pokrenut,
- te se u biti svodi na pokušaj trećestupanijskog preispitivanja činjeničnog stanja i dokazne ocjene.

40. Podredno, čak i kada bi se smatralo da prijedlog formalno sadrži pravno pitanje, isti bi valjalo odbiti kao neosnovan jer nije riječ o važnom pravnom pitanju. Na tako postavljeno pitanje nije moguće dati jednoznačan, opće primjenjiv odgovor koji bi bio upotrebljiv u budućim sličnim predmetima, budući da odgovor ovisi isključivo o činjenicama i dokazima u ovom predmetu, o identitetu konkretnih tražbina, o sadržaju konkretnih akata otpisa, o prirodi konkretnih kasnijih osnova za plaćanje te o procjeni je li u ovom predmetu vjerojatnost bila dostatno učinjena.

41. Riječ je, dakle, o strogo predmetno vezanom sporu, a ne o pitanju koje nadilazi granice ovog postupka i zahtijeva intervenciju revizijskog suda radi ujednačavanja sudske prakse. Predlagateljica nastoji pojedinačni spor predstaviti kao načelno pravno pitanje samo zato što je u tom sporu izgubila. To nije svrha instituta dopuštenja revizije.

42. Slijedom svega navedenog predlaže se da Vrhovni sud Republike Hrvatske donese rješenje kojim se prijedlog predlagateljice za dopuštenje revizije odbacuje kao nedopušten.

43. Podredno, ako Vrhovni sud Republike Hrvatske ocijeni da prijedlog nije nedopušten, predlaže se isti odbiti kao neosnovan, jer postavljeno pitanje nije važno pravno pitanje u smislu članka 385.a stavka 1. ZPP-a.

44. Dužnik potražuje trošak sastava ovog odgovora na prijedlog za dopuštenje revizije prema Tbr. 10. toč. 6. u vezi s Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, prema vrijednosti predmeta spora od 45.351.433,18 kn, odnosno 6.019.169,58 EUR, u iznosu od 10.000 bodova, uz vrijednost boda od 2,00 EUR, što iznosi 20.000,00 EUR, uvećano za PDV 25 % u iznosu od 5.000,00 EUR, ukupno 25.000,00 EUR.

Dužnik p.p.

Troškovnik vjerovnika:

Sastav odgovora na prijedlog za dopuštenje revizije
10,000 bodova x 2,00 eura = 20.000,00 eura
PDV 25% = 5000,00 eura
Ukupno: 25.000,00 eura